

Rocco

Karin en Barry kwamen bij mij in het centrum om hulp te vragen bij het afscheid van hun kindje. Nog voordat het leven van hun baby'tje begonnen was, zou het al eindigen. Hoe graag had ik voor hen een geboortefeest georganiseerd, ik zou immers zelf net oma worden van een kindje van dezelfde leeftijd – achttien weken in de veilige buik van zijn moeder. Deze periode werd heel dubbel, maar juist daarom wilde ik ze zo graag begeleiden in deze moeilijke, verwarrende tijd.

Wij bespraken dat hun kindje thuis zou komen en dat het een afscheid met familie en vrienden zou worden. Ze hadden al een prachtig kistje – een schatkistje met mooi beslag ‘net als uit de riddertijd’, vertelde Karin. Zij was zó trots op haar kindje. Bij het afscheid na het eerste gesprek gaf ik hun een begeleidingskaars. Een hele bijzondere, zou later blijken.

Enkele dagen later werd Rocco geboren. Tijdens de bevalling brandde de begeleidingskaars en Terry maakte er onder andere een foto van waarin je heel wonderbaarlijk een duidelijk hartje in de vlam herkende. Toen Rocco geboren was en de lens van de camera weer toevallig de kaars vond, herkende je in de vlam een vlinder. De geboorte van een kindje is al een wonder, maar door deze bijzondere foto's werd de geboorte van Rocco helemaal bijzonder.

Toen ik bij Karin en Barry arriveerde, mocht ik meteen kennismaken met Rocco, een prachtig jongetje, met alles erop en eraan. Hoe kan de natuur dan zo

wreed zijn, schoot het door mijn hoofd. De jonge ouders waren zo trots, vooral Karin was zoals alle jonge moeders helemaal verliefd op haar jongetje. Die middag hebben wij een prachtige kaart voor Rocco gemaakt, die aan familieleden en vrienden gestuurd werd. Dat is heel bijzonder, want meestal

verwerken de ouders het verdriet om hun kindje in deze situatie in stilte. Karin en Barry daarentegen nodigden iedereen uit om kennis te maken met hun kindje. Dit bleek toch voor veel vrienden een moeilijk bezoek. Zo'n klein baby'tje had immers nog nooit iemand gezien, hij was zo teer, transparant en...stil. Toch stroomden de vrienden binnen en hun warmte omarmde en steunde de jonge ouders.

Op de dag van de plechtigheid reed ik het jonge stel in mijn auto met zoon Rocco in het schatkistje op hun schoot en dochter Chenoa in het kinderzitje naast mij naar Schagen.

Op de weg van Egmond naar Alkmaar kreeg ik een déjà vu. Precies 23 jaar geleden reed ik achterin met mijn man en ons overleden zoontje op schoot over deze weg op weg naar zijn laatste rustplaats. Ook wij hadden toen een dochtertje en onze zoon, wiens vriendin achttien weken zwanger was. Hoe bijzonder kruisen sommige levenswegen elkaar.

Het werd een prachtige afscheidsviering.

Het korte bestaan van Rocco had onuitwisbare sporen achtergelaten in het leven van velen. Dit hebben wij gevierd, zo bewust, dat Karin op het allerlaatste haar lieve prinsje kon loslaten. Zij hebben hem helemaal op hun eigen manier de eer toe laten komen, die hij verdiende.

Later bij het nagesprek vertelde Karin dat er nog iets bijzonders gebeurd was: op tv had zij toevallig gehoord (toeval bestaat toch niet?) wat verschillende tekens betekenen die je met je hand kunt maken. Het V – vredesteken – kennen wij allemaal, maar wat betekende dan een tegelijkertijd opgestoken wijsvinger en pink? Toen Rocco geboren werd was dit de stand van zijn handje. Het betekent: 'Ik houd van jou', 'ik steun je', 'ik ben er voor je'.

Toen ik dit hoorde, had ik even het gevoel alsof ik werd aangeraakt door een engel. Wat een cadeautje voor de jonge ouders. Ik kan niet anders dan geloven dat er meer is dan wij met ons verstand kunnen bevatten. Wat een prachtig beroep heb ik toch dat ik dit mag meemaken.

A photograph of a woman speaking at a podium with a man standing behind her, decorated with blue balloons and flowers.

*‘Karin en Barry
nodigden iedereen
uit om kennis te
maken met hun
kindje.’*